

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Faisala Husseiniho a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Vyšší odborná škola a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky PRIGO, s. r. o.**, Mojmírovců 1002/42, Ostrava, zast. advokátem Mgr. Ing. Martinem Števkem, 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, Karmelitská 529/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022, čj. MSMT-2577/2022-5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2024, čj. 22 A 48/2022-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala Krajský úřad Moravskoslezského kraje o změnu zápisu několika údajů v rejstříku škol a školských zařízení [§ 144 odst. 1 písm. f) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon)]. Konkrétně se jednalo o:

- zvýšení nejvyššího povoleného počtu studentů akreditovaného vzdělávacího programu 75-31-N/03 Předškolní a mimoškolní pedagogika v denní formě vzdělávání z 320 na 400 studentů a v kombinované formě vzdělávání z 360 na 460 studentů;
- zvýšení nejvyššího povoleného počtu akreditovaného vzdělávacího programu 53-41-N/11 Diplomovaná všeobecná sestra v denní formě vzdělávání ze 48 na 88 a v kombinované formě vzdělávání ze 73 na 147;

to vše s účinností od 1. 9. 2022.

Krajský úřad žádost zamítl. Proti rozhodnutí krajského úřadu podala žalobkyně odvolání, které ministerstvo rovněž zamítlo.

[2] Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu, který žalobkyni vyhověl, rozhodnutí ministerstva zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutí ministerstva krajský soud zrušil, neboť správní orgány podle krajského soudu nedostatečně posoudily soulad žádosti žalobkyně s Dlouhodobým záměrem vzdělání a rozvoje vzdělávací soustavy Moravskoslezského kraje 2020. Správní orgány hodnotily žádost pouze z pohledu kapacitních požadavků, jinými skutečnostmi se však nezabývaly. Žalobkyně ve svém odvolání ovšem konkrétními námitkami upozorňovala na svou individuální situaci v kontextu potřeb dotčeného regionu. Svůj závěr krajský soud opřel o nález Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17, a především rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2022, čj. 10 As 320/2020-58.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podalo ministerstvo kasační stížnost. Krajský soud prý věc nesprávně právně posoudil a jeho rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný.

[4] V úvodní a obsáhlé pasáži své kasační stížnosti (s. 3 až 12) se ministerstvo věnovalo analýze nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/17 a rozsudku NSS čj. 10 As 320/2020-58, ze kterých krajský soud vyšel. Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že v nynější věci aplikovaný § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona není v rozporu s ústavním pořádkem a NSS v citovaném rozsudku závěry tohoto nálezu rozvedl. Ministerstvo předneslo podstatné závěry obou rozhodnutí, právní režim, který tato rozhodnutí nastavila, a rozpory mezi oběma rozhodnutími.

[5] V úvodní kasační námitce ministerstvo upozornilo na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Krajský soud podle ministerstva nezdůvodnil, proč je nález Ústavního soudu a navazující rozsudek NSS použitelný i na nynější věc, a obě tato rozhodnutí bez dalšího použil. Rozsudek krajského soudu je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[6] Dále ministerstvo namítlo, že nález Ústavního soudu ani rozsudek NSS nelze v nynější věci použít. Obě rozhodnutí se týkala zápisu nových (nestátních) škol, v nynější věci se jedná o zápis změny údajů u školy již zapsané. Rozhodnutí se týkala základních a středních škol, v nynější věci se jedná o vyšší odbornou školu. V dané věci navíc nebyla dlouhodobými záměry stanovena kritéria odlišně pro státní a nestátní školy.

[7] Rozsudek krajského soudu podle ministerstva navíc neobstojí ani v případě, kdy by NSS dospěl k závěru o použitelnosti obou rozhodnutí na nynější věc. Podle ministerstva opřel krajský soud svůj právní názor o body 56 a 57 rozsudku NSS. Z těchto bodů rozsudku NSS však vyplývá, že povinnost zohlednit alternativní vzdělávací koncepci, podporu samosprávy a doložený zájem rodičů (kvalitativní kritéria), je dána § 2 školského zákona. Současně však kvalitativní kritéria mají (a vždy musí mít) oporu v Listině základních práv a svobod a mezinárodních smlouvách upravujících právo na vzdělání, což však krajský soud zcela přehlíží. Žalobkyně podle ministerstva v odvolání proti rozhodnutí kraje žádná kvalitativní kritéria neuváděla. Argumentace žalobkyně v odstavcích 4 a 5 odvolání proti rozhodnutí kraje se opírala o zcela jiné okolnosti. Jelikož se v odvolání proti rozhodnutí kraje žalobkyně neopírala o žádná z kvalitativních kritérií, bylo dle mínění stěžovatele nutné v odůvodnění rozsudku zdůvodnit, jak povinnost zabývat se kritérii uvedenými žalobkyní v odvolání proti rozhodnutí kraje plyne z § 2 školského zákona.

pokračování

[8] Z výše uvedeného stěžovatel dovozuje, že správní orgán je povinen zohlednit jen taková hlediska zakotvená v § 2 školského zákona, která mají současně oporu v Listině základních práv a svobod nebo mezinárodních úmluvách upravujících právo na vzdělání. Z odvolání žalobkyně proti rozsudku krajského úřadu plyne, že její kritéria nevykazovala žádný výše specifikovaný „ústavněprávní rozměr“. Pokud ano, pak bylo povinností krajského soudu, aby podobné závěry řádně odůvodnil. V rozsudku však krajský soud žádné relevantní argumenty neuvedl.

[9] Konečně spatřuje stěžovatel nezákonnost rozsudku v tom, že aplikoval na daný skutkový základ právní režim rozsudku NSS čj. 10 As 320/2020-58, ale nevycházel důsledně z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/17. Dle mínění stěžovatele bylo zcela v souladu s dotčenou právní úpravou, pokud správní orgány posoudily soulad žádosti „pouze“ s ustanoveními dlouhodobých záměrů. Přezkoumat, zda v dané věci nebyla porušena práva žalobkyně, která jí plynou z Listiny základních práv a svobod nebo mezinárodních smluv upravujících právo na vzdělání (právní režim nálezu), přísluší soudní moci. Stěžovatel tak dovozuje, a to s ohledem na výše uvedenou argumentaci, že postupem krajského soudu byl porušen čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

[10] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

III.A Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný

[11] Jako první se NSS zabýval námitkou ministerstva, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zde ministerstvo upozornilo, že krajský soud neodůvodnil, proč je nález Ústavního soudu i rozsudek NSS použitelný i na nynější věc. Tato úvaha krajského soudu chybí o to více, že ministerstvo během ústního jednání použitelnost nálezu i rozsudku výslovně zpochybnilo.

[12] K této kasační námitce NSS úvodem připomíná dnes již letitou a ustálenou judikaturu, podle které je nepřezkoumatelnost rozhodnutí vyhrazena pro ty nejzávažnější vady rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, či rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2023, čj. 7 As 113/2022-32, bod 14). K takové situaci v nynější věci nedošlo.

[13] NSS s ministerstvem souhlasí, že použitelnost nálezu Ústavního soudu i rozsudku NSS ministerstvo při ústním jednání zpochybnilo. Krajský soud se této námitce ve svém rozsudku sice výslovně nevěnoval, v bodu 16 rozsudku se ovšem krajský soud k těmto rozhodnutím výslovně přihlásil a uvedl, že z nich při posouzení věci vycházel. Tím tedy krajský soud minimálně implicitně neshledal námitku nepoužitelnosti rozhodnutí důvodnou, a naopak z obou rozhodnutí při svém posouzení věci vyšel. O nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku tedy nemůže být řeč.

[14] Samotná otázka použitelnosti obou rozhodnutí na nynější věc je navíc otázkou správnosti právního posouzení. Tu ministerstvo rovněž zpochybnilo a NSS se jí bude zabývat v dalších pasážích rozsudku.

III.B Nález Ústavního soudu, a především rozsudek NSS jsou použitelné i na nynější věc – zápis změny údajů u již zřízené vyšší odborné školy

[15] Z věcných kasačních námitek se NSS tedy nejprve zabýval použitelností nálezu Ústavního soudu a rozsudku NSS na nynější věc. Krajský soud na základě těchto rozhodnutí dospěl k závěru o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí ministerstva. Ministerstvo však namítá, že rozhodnutí nejsou na nynější věc použitelná. Obě rozhodnutí se týkala zápisu nových (nestátních) škol, v nynější věci se jedná o zápis změny údajů u školy již zapsané. Rozhodnutí se týkala základních a středních škol, v nynější věci se jedná o vyšší odbornou školu.

[16] NSS s názorem ministerstva nesouhlasí. Podle NSS jsou závěry obou rozhodnutí použitelné i v nynější věci. K tomu NSS vedly následující úvahy.

[17] V nálezu Pl. ÚS 34/17 se Ústavní soud zabýval souladem § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona s ústavním pořádkem. Podle tohoto ustanovení *orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že a) žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje.* Ústavní soud shledal, že citované ustanovení je v souladu s ústavním pořádkem, a návrh na jeho zrušení zamítl. Důležité je rovněž zmínit, že v této věci se jednalo o návrh skupiny senátorů na zrušení citovaného ustanovení, jednalo se tedy o abstraktní kontrolu ústavnosti, která neměla v pozadí žádný konkrétní právní spor (ačkoli skupina senátorů měla obavy především z možného plošného znemožňování vzniku nových soukromých škol).

[18] V rozsudku čj. 10 As 320/2020-58 (ScioŠkola Frýdek-Místek) NSS posuzoval žádost o zápis (nové) soukromé školy do rejstříku škol a školských zařízení. Podstatná právní otázka spočívala v tom, zda mohou správní orgány zamítnout žádost soukromé školy o zápis do rejstříku škol a školských zařízení jen z kapacitního hlediska (proto, že školy fungující v místě mají dostatek volných kapacit pro přijetí dalších žáků). NSS dospěl k závěru, že nikoli. Správní orgány se nesmí omezit pouze na kapacitní hledisko a v případě, kdy jsou z okolností věci myslitelné i jiné (kvalitativní) aspekty, musí správní orgány posoudit i je (to, jinak řečeno, v případě, že z obsahu dlouhodobého záměru vyplývá možnost zohledňování i jiných než kvantitativních kritérií – srov. právě rozsudek čj. 10 As 320/2020-58). Zde je důležité doplnit, že věc se týkala nově zřizované školy ve Frýdku-Místku, která žádala o (první) zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku.

[19] Není sporu, že obě rozhodnutí, jejichž použitelnost je nyní spornou právní otázkou, se týkala § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona. Zatímco Ústavní soud ve svém nálezu zamítl návrh na jeho zrušení, NSS ve svém rozsudku citované ustanovení aplikoval na konkrétní případ zápisu nové ScioŠkoly do rejstříku škol a školských zařízení. Rovněž není sporu, že toto ustanovení se týká právě zápisu nové školy (jinak řečeno jejího prvozápisu) do rejstříku škol a školských zařízení (k tomu srov. výše cit. znění tohoto ustanovení). V nynější věci se o prvozápis nové školy do rejstříku nejedná, naopak se jedná o zápis změny údajů u školy v rejstříku již zapsané, i přesto jsou však podle NSS závěry obou rozhodnutí použitelné i na nynější věc.

[20] V nynější věci se jednalo o zápis změny údajů v nejvyšším povoleném počtu žáků a studentů v jednotlivých oborech vzdělání a formách vzdělávání podle § 144 odst. 1 písm. f) školského zákona. Podle § 149 odst. 4 věty první školského zákona se na posouzení žádosti o zápis změny v rejstříku obdobně vztahuje § 148. NSS opakuje, že podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona *orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že a) žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje.* Již jen ze samotného znění

pokračování

školského zákona, který v § 149 odst. 4 předpokládá obdobné užití § 148 i při posuzování žádosti o zápis změny v rejstříku, je podle NSS zřejmé, že soudní rozhodnutí vztahující se k § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona jsou použitelná i na nynější věc. Obdobné užití § 148 v nynější věci koneckonců ve svém rozhodnutí výslovně potvrdil krajský úřad (s. 3 jeho rozhodnutí) i ministerstvo (s. 3 a 4 jeho rozhodnutí), které uvedlo, že *pravidla pro posouzení žádosti jsou zakotvena v § 148 školského zákona*, a dále ministerstvo ve svém rozhodnutí výslovně citovalo právě § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona.

[21] Důvodem, proč by rozhodnutí nebyla použitelná, nemůže být ani skutečnost, že rozhodnutí se týkala základních a středních škol a nynější věc se týká vyšší odborné školy. Podle § 1 totiž školský zákon upravuje základní, střední i vyšší odborné vzdělávání ve školách a školských zařízeních. Tento zákon se tedy vztahuje na všechny uvedené druhy vzdělávání. Ani ustanovení o rejstříku škol a školských zařízení a změnách v něm nečiní v podstatných pasážích rozdíly mezi základními, středními či vyššími odbornými školami, proto tato skutečnost nemůže založit nepoužitelnost soudních rozhodnutí.

[22] Konečně nepoužitelnost uvedených soudních rozhodnutí nemůže založit ani skutečnost, zda se jedná o státní, či soukromou (nestátní) školu. Školský zákon v podstatných pasážích opět nerozlišuje mezi typem školy. Navíc i nález Ústavního soudu výslovně upozorňuje na nutnost přistupovat ke státním i nestátním školám shodně a nečinit mezi nimi nedůvodné rozdíly. Ústavní soud navíc výslovně uvedl, že § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona se vztahuje na všechny školy a školská zařízení bez ohledu na jejich veřejnoprávní či soukromoprávní povahu (bod 43 nálezu Ústavního soudu).

[23] Ze všech výše vyložených důvodů tedy NSS dospěl k závěru, že nález Ústavního soudu a především rozsudek NSS jsou použitelné i v případě žádosti o zápis změny údajů v rejstříku škol a školských zařízení u již zapsané školy. K tomu NSS dodává, že obdobné závěry vyplývají z jeho nedávného rozsudku ze dne 24. 5. 2024, čj. 5 As 175/2023-32, v němž se NSS zabýval otázkou žádosti jazykové školy o zápis změny v rejstříku škol a školských zařízení, spočívající v zápisu nového místa poskytovaného vzdělávání. I zde vzal NSS v potaz závěry vyslovené v rozsudku NSS čj. 10 As 320/2020-58 (bod 16) a nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/17 (body 22 a násl.).

III.C Krajský soud věc správně právně posoudil

[24] Nyní zbývá posoudit, zda krajský soud především rozsudek NSS čj. 10 As 320/2020-58 v nynější věci správně použil. NSS opakuje, že podstatný právní závěr rozsudku NSS spočíval v tom, že správní orgány se nesmí omezit pouze na kapacitní hledisko a v případě, kdy jsou z okolností věci myslitelné i jiné (kvalitativní) aspekty, musí správní orgány posoudit i je (srov. blíže bod [18]). Krajský soud na základě tohoto závěru rozsudku NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí ministerstva bylo nedostatečně odůvodněno, neboť ministerstvo se zabývalo pouze souladem žádosti s dlouhodobým záměrem z kapacitního hlediska a při svém posouzení věci nezohlednilo další žalobkyní snesené důvody. Jeho rozhodnutí tedy bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[25] I s tímto závěrem krajského soudu NSS souhlasí. Jak již správně uvedl krajský soud v bodě 18 svého rozsudku, žalobkyně v podaném odvolání zcela konkrétními námitkami ve vztahu k oběma posuzovaným vzdělávacím oborům [odstavce 3 až 5 odvolání] upozorňovala na svou individuální situaci v kontextu potřeb dotčeného regionu. K některým námitkám se ministerstvo ve svém rozhodnutí vyjádřilo (např. k námitce rozporu s předchozí správní praxí, když dřívějším shodným žádostem žalobkyně správní orgány vyhověly), jinými námitkami se však ministerstvo nezabývalo. Jako příklad námitek, kterými se ministerstvo

nezabývalo, NSS uvádí především tvrzení žalobkyně, že kapacity u oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika jsou v rámci kraje u kombinované formy studia naplněny ze 100 % a dále že žalobkyně žádá pouze o drobnější zvýšení kapacit směřující k otevření nových potřebných ročníků studia. Ministerstvo její námitky zamítlo odkazem na možnost získání shodného vzdělání na jiných školách v Moravskoslezském kraji a nenaplněnými kapacitami v tomto oboru. Je tedy zřejmé, že ministerstvo zohlednilo pouze kvantitativní kritéria.

[26] U oboru Diplomovaná všeobecná sestra poté žalobkyně požadovala pouze takové zvýšení kapacity, které by jí umožnilo doplnit všechny ročníky studia, dále žalobkyně upozornila, že u kombinované formy studia má žalobkyně zcela naplněny nižší ročníky studia. Žalobkyně rovněž upozornila, že tento studijní obor nabízí pouze v Havířově, kde jsou všeobecné sestry žádané havířovskou nemocnicí. Ministerstvo na tato tvrzení reagovalo ovšem pouze tak, že v Moravskoslezském kraji působí dvě další organizace nabízející daný vzdělávací program a tento vzdělávací program není v Moravskoslezském kraji plně obsazen. Tím však ministerstvo nedostatečně reagovalo na konkrétní tvrzení žalobkyně, která svou žádost opírala zejména o konkrétní situaci v místě, kde poskytuje vyučování, tedy v Havířově, a seřetím vzdělávacího programu s havířovskou nemocnicí.

[27] V posledním okruhu kasačních námitek ministerstvo nadále zpochybnilo aplikaci rozsudku NSS čj. 10 As 320/2020-58 na nynější věc. I pokud by byl rozsudek NSS použitelný, krajský soud jej prý použil chybně. NSS nesouhlasí ani zde.

[28] NSS opakuje, že podstatný právní závěr rozsudku NSS spočíval v tom, že správní orgány nemohou zamítnout žádost školy o zápis do rejstříku škol a školských zařízení jen z kapacitního hlediska (proto, že školy fungující v místě mají dostatek volných kapacit pro přijetí dalších žáků). Správní orgány se nesmí omezit pouze na kapacitní hledisko a v případě, kdy jsou z okolností věci myslitelné i jiné (kvalitativní) aspekty, musí správní orgány posoudit i je. Dále NSS uvedl, že kapacitní hledisko je jistě kritérium důležité a legitimní, nemůže být však kritériem jediným [bod 56 rozsudku NSS]. Pokud dlouhodobý záměr kraje svým zněním umožňuje zabývat se i jinými kritérii než kapacitními, musí správní orgány tato jiná (kvalitativní) kritéria zhodnotit. Tato povinnost vyplývá správním orgánům ze zásad a cílů vzdělávání zakotvených v § 2 odst. 1 školského zákona – zejména písm. b) a c) – a dále ústavněprávních předpisů a mezinárodních smluv [body 57 a násl. rozsudku NSS].

[29] NSS v rozsudku především v žádném případě neuvedl, že by správní orgány musely zohledňovat pouze „kvalitativní“ kritéria mající oporu v § 2 školského zákona a dále v ústavněprávních předpisech a mezinárodních smlouvách, jak tvrdí ministerstvo. NSS uvedl, že povinnost zohledňovat i další (kvalitativní) kritéria, a nikoli pouze kritérium kvantitativní, vyplývá již z mezinárodních smluv a ústavněprávních předpisů zaručujících právo na pluralitní vzdělávání a právo rodičů na alternativu ve vzdělání. Tyto požadavky jsou potom ve školském zákoně obecně vyjádřeny v cílech a zásadách vzdělávání zakotvených právě v § 2 odst. 1 školského zákona. NSS naopak záměrně neuvedl, jaká další (kvalitativní) kritéria mají správní orgány hodnotit, neboť ty se budou lišit v každé jednotlivé věci. Právě tato skutečnost, že nelze dopředu říct, o jaká kritéria se může jednat, zaručuje požadavek na řádné individualizované rozhodování správních orgánů vycházející ze skutečného stavu věci (k tomu srov. např. již § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého dbá správní orgán mj. na to, aby *přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu*). Právě tento výsledek byl hlavním cílem NSS v jeho rozsudku. Správní orgány se nemají spokojit pouze s kvantitativním kritériem, ale mají hodnotit i další skutečnosti konkrétní věci. Tento přístup požaduje krajský soud a nyní NSS i v nynější věci.

pokračování

[30] Konečně NSS nesouhlasí ani s tím, že správní orgány mají posuzovat výlučně soulad žádosti s dlouhodobým záměrem a že přezkum, zda v dané věci nebyla porušena práva žalobkyně, která jí plynou z Listiny základních práv a svobod nebo mezinárodních smluv upravujících právo na vzdělání, nepřísluší správním orgánům, ale soudům. Ani zde podle NSS nic takového náleží Ústavního soudu ani rozsudek NSS neříkají. Správní orgány jsou na základě § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona povinny posuzovat právě soulad žádosti s dlouhodobým záměrem, NSS ve svém rozsudku pouze dodal, že správní orgány musí posuzovat všechny konkrétní okolnosti věci a žádost nemohou zamítnout pouze z kapacitních důvodů (s odkazem na to, že v lokalitě je dostatek volných míst). NSS opakuje, že prostřednictvím řádného zhodnocení souladu žádosti s dlouhodobým záměrem se právě naplňují cíle a zásady školského zákona a prostřednictvím nich i základní práva plynoucí z ústavněprávních předpisů či mezinárodních smluv.

[31] NSS tedy uzavírá, že shodně jako krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně ve svém odvolání uvedla další kritéria podporující její žádost o zvýšení počtu studentů, kterými se však ministerstvo vůbec nezabývalo (srov. body [25] a [26] výše). NSS tedy souhlasí s právním hodnocením krajského soudu a kasační stížnost ministerstva neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Kasační stížnost ministerstva tedy nebyla důvodná, proto ji NSS zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ministerstvo ve věci nemělo úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni žádné náklady během kasačního řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu